

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

6te april 1890.

16de aarg.

God bedstemoder.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Ribgeway, Iowa.

Paaskedag.

Salig fryd! Opstanden er han, som nylig laa i graven. Jesus lever: livets stjer lyser over dødningshaven. Bløden ryfter jordens grund, strømmer frem af englemund.

Jesus, han opstanden er, skyld og brøde bort er veiret, bort al synd og ondskabshær, jeg har mer', ja mer' end seiret! Evtigt livshaad tændte han — paaste midt i dødens land.

S. B. R.

Rikard Rosens hevn.

Alle lærere og disciple var samlede i den store sal i latin-skolen i A., og den forventningsfulde, aandeløse taushed, som herskede, blev kun afbrudt ved, at rektoren med lydelig røst kaldte: „Rikard Rosen!“ En smuk, mørkhaaret gut paa omtrent 15 aar reiste sig fra den øverste plads i en af klasserne, gik hen foran den stolerække, hvor lærerne sad, og ventede med et stolt, udfordrende blik paa, hvad rektoren vilde sige.

„Rikard Rosen“, sagde rektor Buch, „du er anklaget og vil her blive straffet for en meget lav og nedværdigende handling, for at have erhvervet dig din eksamens-udmerkelse i matematik paa en falsk og underfundig maade. Dagen før eksamenen sendte hr. Bang dig ind i mit studereværelse efter en bog, han opgav dig. Jeg havde nylig

forladt værelset og havde ladet det papir, hvorpaa den matematiske opgave og dens løsning var opskrevne, ligge paa mit skrivebord. Da jeg kom tilbage, var papiret borte. Heldigvis kunde jeg skrive opgaven igjen efter hufommelsen, og skjønt min mistanke efter de oplysninger, jeg indhentede, straks faldt paa dig, oppebiede jeg udfaldet af eksamenen, før jeg vilde anklage dig. Skjønt den matematiske opgave er den bansteligste, jeg nogenfinde har givet, var din løsning fuldkommen feilfri. Alene dette er et bevis paa din brøde; da jeg anklagede dig, turde du heller ikke benegte den, og da jeg i enrum bønfuldt dig om at tilstaa din forseelse, fornærmede du mig grovelig ved dit trodsige og hovmodige væsen. Det gjør mig meget ondt, at du har kunnet gjøre dig skyldig i et saa lavt bedrageri; thi skjønt du ofte nok har givet mig anledning til misfornøielse ved opsæt-sighed og trods, havde jeg dog hidtil troet paa din æresfølelse. Du maa nu bære den stam at blive tugtet i alle dine kameraters overværelse, og du maa selv erkjende, at det kun er en retfærdig straf for din fløtte opførsel.“

Under hele denne tiltale saavel som under den haarde tugtelse, der paafulgte, beholdt Rikard Rosens ansigt det samme trodsige udtryk, og hans kinder brændte af harmfuld rødme; men da gutterne forlod værelset og samledes paa legepladsen, gik han med dem som sedvanlig. Der flokkede sig straks en hel gruppe om ham.

„Jeg tror ikke, at du har gjort det“, sagde en gut med et godt og venligt udtryk i sine blaa øine; „men jeg kan ikke begribe, hvorfor du ikke vilde benegte det.“

„Kan du da ikke begribe, Gastrup, at naar rektoren kunde nedlade sig til at beskyldte mig for saa lumpen en streg, saa maatte jeg holde mig for god til at negte beskyldningen? Jeg skulde begaa et nedrigt synneri, jeg, som aldrig — aa, manden maa være gal, at han kunde tro det. Men sagen

er", og Mikard blev bestandig heftigere, „han kan ikke lide mig; derfor skulde jeg ydmyges, og dette var den maade, hvorpaa det nemmest kunde ske. Men han skal komme til at fortryde det! Jeg vil hevne mig paa ham, saa sandt som jeg staar her, og det skal ikke blive nogen almindelig skoleguts-hevn, men en hevn, han skal huske, saa længe han lever.“ Og idet Mikard brød igjennem den stof gutter, der havde samlet sig om ham, var hans hjerte fuldt af forbitrelse, og alle hans tanker dreiede sig om, hvorledes han bedst skulde gjengælde rektoren den forhaanelse, der var tilspøjet ham.

„Det er skade, at Rosen er saa hidsig og saa latterlig stolt; thi ellers holder jeg saa meget af ham“, sagde Gastrup til en af kameraterne.

„Vi holder allesammen meget af ham“, svarede den anden.

„Ulykken er“, vedblev Gastrup, som ikke kunde glemme det mørke udtryk i sin vens ansigt, „at han er altfor stolt for en skolegut og altid vil sidde paa den høje hest. Det kan jo slet ikke gaa an lige overfor lærerne, og jeg vilde blot ønske, at han havde forklaret sagen som et fornustigt menneske istedenfor at trodse rektoren og saa alt dette spektakel sat i gang. Jeg er ganske ængstelig ved tanken om, hvad han kan finde paa i det humør, han nu er!“

„Na, lad os nu være fri for at høre mere om det“, afbrød en anden gut, „kom og lad os saa en rask langboldt“, og snart var alle gutterne optagne af sin leg.

Det var en fredag; men paa intet af de steder, hvor skolens tre hundrede gutter mødede sig, saa man Mikard Rosen.

Rugende over mørke tanker, var han gaaet til den nærliggende bu under paaskud af at høre en postanvisning, men egentlig for at undgaa lystigheden paa legepladsen, der skurrede i hans øren.

Da postembedsmanden gav ham pengene,

skaf han dem ligegyldig i sin bestelomme, men et øieblik efter faldt det ham dog ind, at han vilde gjemme dem bedre; han tog en liden lommebog frem af sin brystlomme og aabnede den for at lægge sedlerne deri. Idet han gjorde det, tog vinden fat i et løst blad papir, som laa i lommebogen, det slagrede ud og faldt paa jorden. Mikard tog det hurtigt op, men da han vilde lægge det ind i bogen igjen, faldt hans blik paa nogle ord, som var malede derpaa, og han blev staaende ubevægelig. Det var et julekort, som hans mor havde sendt ham, og der stod: „Elsker eders fiender, gjører dem godt, som eder hade!“ Det var, som om han hørte sin mors stemme tilraabe ham de hellige ord, og her stod han med hjertet fuldt af had og vilde tanker om hevn!

Langsomt, med bøjet hoved, gik han videre, uden at tænke paa, hvor han gik. Opfyldt af tanken om hjemmet og hans mors julepaamindelse, styrede han ubilkkaarlig sine skridt til banegaarden og gik mekanisk ud paa platformen, hvor en del mennesker stod og ventede paa toget; men han vendte sig hurtigt bort, da han opdagede, at rektor Buch stod der og talte med en fremmed herre. Hans eneste barn, en smuk liden pige paa 5 aar, stod ved siden af ham og holdt fast i hans kjoleffjød.

I det samme udstødte rektoren et skrig. Barnet havde sluppet ham og benyttet hans øieblikkelige uopmærksomhed til at løbe ud paa banen, hvor iltoget kom susende frem i stærk fart. Det var for sent til at rive barnet af veien; det syntes at være for sent til at frelse hende paa nogensomhelst maade; men hurtigere end tanken kastede Mikard sig ud paa banen og fik netop tid til at holde barnet fast under sig imellem skinnerne, da toget fór hen over dem. I sin skrækkelige dødsangst forekom det faren, at det varede en time, før toget igjen var borte; men der laa de to børn, tilsyneladende ubeskadigede, og da rektor Buch sprang ned til dem, løf-

Seb palmelunden.

Støben foran fælden.

tede han den lille uskadt op; Mikard derimod var besvimet.

De blev bragte hjem til skolen. Takket være Mikards heltemodige opofrelse, var den lille pige aldeles ikke kommen til skade; men den kjække gut havde faaet et slag i hovedet, da toget fór hen over ham, og det varede længe, før han igjen kunde bringes til bevidsthed.

Der paafulgte en lang og farlig sygdom, under hvilken rektor Buch vaagede over Mikard og pleiede ham med en fars omhu og kjærlighed, og da gutten i vildelse bestandig talte om skolen og især om den sidste dag, forstod rektoren, hvor uretfærdig han havde bedømt ham. Længe, længe laa han imellem liv og død, men tilsidst seirede hans sunde og sterke natur; han blev bedre, og da han atter var fuldkommen rask, var der sluttet en pagt for hele livet imellem manden og gutten. Rektor Buch bebreidede sig bittert sin forhastede dom; men Mikard paastod, at uretten havde været størst paa hans side, da han i taabelig stolthed ikke vilde give nogen forklaring, og han takkede Gud, som havde vendt alt til det gode, da han gav ham leilighed til at glemme alle hevntanker i det øieblik, han saa barnets overhængende fare.

Igen var lærere og disciple forsamlede i den store sal, og igjen kaldte rektoren paa Mikard Rosen, som traadte frem med nedslagne øine og blussende kinder.

„Mikard Rosen“, sagde rektoren, „jeg har idag forsamlet skolen for i alle dine læreres og kameraters paahør at bede dig tilgive mig den uretfærdighed, jeg viste imod dig for to maaneder siden. Det var min lille datter, som havde taget den savnede opgave; den blev senere funden paa bunden af en lege-tøisæsse. Skjønt skindet var imod dig, bebrejder jeg mig haardt, at jeg saa let lod mig forlede til at tro, du var skyldig; jeg ønsker nu at sige i hele skolens paahør, at du hæderlig og ærlig har bundet din udmertelse i matematik, og at jeg af hjertet

beklager at have gjort dig uret. Dernæst“ — og rektorens stemme skjælvede — „maa jeg bringe dig min varme og inderlige tak for en helteggjerning, som jeg ikke noksom kan prise. Du vovede dit liv for at frelse mit barn, medens du endnu sølte smerten af den uretfærdige tugtelse, jeg havde ladet dig tildele. Gutter! I vil aldrig faa en skjønnere opfyldelse at se af ordene: 'Efter eders fiender! gjører dem godt, som eder hade'...“

Rektorens stemme svigtede, og hans øine fyldtes med taarer.

„Tre gange hurra for Mikard Rosen!“ raabte en af de ældste disciple, og gutterne gjentog jublende raabet, saa at deres hurra drønedes igjennem salen. Da senere disciplene stoffedes omkring Mikard paa legepladsen for at trykke hans haand og lykønske ham til hans helbredelse, hvistede en af dem til Hastrup:

„Kan du huske, at Rosen sagde, at hans hevn ikke skulde være en almindelig skoleguts, men at rektoren skulde mindes den til sin dødsdag?“

„Ja“, svarede Hastrup, „det fik han rigtignok ret i, og vi vil nok heller ikke saa let glemme den.“

„Der er noget i, hvad du siger, Hastrup“, sagde Mikard, som havde opfanget hans ord. „Jeg glemmer den nok heller ikke selv. Det er ikke saa nemt, skal jeg sige dig, at staa uden at røre sig og se paa, at et barn bliver kjørt ihjel, saa jeg vidste knap, hvad jeg havde gjort, før jeg kom til mig selv i sengen hos rektor og saa ham pusle om mig, som han kunde være min far. Da saa det blev ved den ene dag efter den anden, kunde jeg ikke lade være at tænke paa, at jeg dog igrunder tidt havde været dygtig forfornudet imod ham. Efterhaanden skjønnede jeg, at hevnen havde været af den rigtige slags, og at det var godt, jeg ikke fik tid til selv at finde paa den. Du kan tro, jeg skal nok selv huske paa, hvordan det gik til med Mikard Rosens hevn.“

En konge og tre riger.

Gn mægtig konge var engang paa en reise gjennem sit land og kom til en smut landsby, hvor han vilde opholde sig en times tid eller to. Folkene i byen var obermaade glade ved at faa besøg af sin konge og havde gjort meget for, at dette ophold skulde blive behageligt og fornøieligt for ham. Skolebørnene sang velkomstfange og stræde blomster paa hans vei. Kongen besøgte skolen, og det glædede ham at høre, hvor godt børnene kunde sine leffer. Derefter vendte han sig til læreren og sagde, at han havde lyst til at gjøre børnene nogle faa spørgsmaal. Paa et bord tæt ved stod et stort fad med appelsiner. Kongen tog en af dem og spurgte: „Til hvilket rige hører denne, børn?“

„Til planteriget“, svarede en af smaa-pigerne.

„Og til hvilket rige hører denne?“ spurgte han, idet han tog en guldmunt op af lommen.

„Til mineralriget“, svarede hun.

„Og til hvilket rige hører da jeg, mit barn“, spurgte han smilende, idet han naturligtvis tænkte, at hun vilde svare: „Til dyreriget.“

Den lille pige vidste ikke, hvad for et svar hun skulde give. Hun var bange for, at det ikke var rigtigt at sige til en konge, at han hørte til dyreriget, og i sin forvirring gav hun intet svar.

„Naar“, sagde den gode konge, „kan du ikke besvare det spørgsmaal, min lille ven?“

De venlige ord og kongens milde blit gav den lille pige mod til at udtale de tanker, der fyldte hendes sind, og idet hun saa kongen i ansigtet, svarede hun: „Til himmelens rige, Deres majestæt.“ Kongen lagde sin haand paa hendes hoved. Taarene kom ham i øinene. Han blev dybt bevæget over hendes ord og sagde: „Gud give, jeg maatte findes værdig til det rige!“

Kilden med levende vand.

I en liden by i England blev der for nogle aar siden vandmangel. Et langt stykke fra byen var der en kilde, som aldrig udtørrede, den sprudlede ren og klar frem af jorden.

En rig og god mand i byen befestede nu for egne midler denne deilige kilde gennem rør ledet ind i byen og skaffede paa denne maade folket rigelig vandforsyning. Byens beboere var meget taknemmelige mod denne mand, og da han døde, opreiste de en mindesten over ham.

Gud har paa egen bekostning sørget for en levende kilde til den arme, fortørrede verden. Ikke med penge, men med et stort offer, sin egen søn! Evangeliet om ham er nu den levende kilde, som flyder gennem verden og bederfbæger alle, som drikker. Ak, mange, som tørster, gaar denne kilde dog forbi! Men ak, o ve, hvor grusuldt for saadanne, naar denne kilde ogsaa bliver lukket, da bliver deres tørst som den rige mands!

Barn, elst evangeliets ord og brug det daglig! Denne kilde slukker sjælens tørst, læger sjælens sygdom og giver sjælen evigt liv.

Et fartøi seilede ved munden af den store Amazonflod; vandforsyningen var sluppen op, og de var komne ud af kursen og vidste ikke at hjerpe sig, de holdt paa at dø af mangel paa vand. Et andet skib blev praiet og paa spørgsmaal om vand, svarede disse: „Vand! Træl op vand, det er jo ferskt vand rundt om os, vi er ved Amazonfloden.“ De tørstige drak og drak sig utørste, de drak livet i sig. Det levende vand er nær os alle. Tilbedelsen ster nu ikke paa bestemte steder, men allevegne, naar bønnen ster i aand og sandhed.

Et barn midt i den vilde kamptummel.

Franskmændene begyndte ved middagstid at trække sig tilbage fra Marts la Tour. Da erholdt en afdeling saksisk garderytteri befaling til at tilbagetrænge fienden gennem en stor by. Ved enden af den smale gade var en korsvei, paa hvilken fra begge sider franke ryttere truede. Den saksiske ritmester, djerv og forvoven som saa, sprængte frem, efterfulgt af sin afdeling. Ved korsveien havde et forfærdeligt virvar af den tilbage-rykkende fiendes heste, vogne og artilleri opstaaet. I midten deraf saa man en fransk gut mellem tre og fire aar, smudsig, med iturevne klæder, men af en usædvanlig skønhed. I dødsangsten vilde han gaa tilside for det saksiske rytteris heste, men kom derved for nær en række vogne, af hvilke han blev stødt overende. I næste øieblik maatte vognen gaa over hans hoved. Den saksiske ritmester blev opmærksom paa den dødsfare, hvori han var, og hurtig som tanken sprængte han frem, greb i forbifarten gutten i armen og satte ham foran sig i sadlen. Hvorledes dette foregik, kunde ingen forklare, ikke engang ritmesteren selv. Den lille krushaarede franskmand trykkede sit hoved haardt mod tyttersens bryst. Ritmesterens øine lyste af tilfredsstillelse, og en glædestaare stjal sig over hans brune kind; han var saa glad, som om han havde erobret et kongerige, og hele afdelingen jublede af bifald. Dog var det nu ikke tid til at befatte sig med saadanne sager. Et muntert hurra skraldede, og fremad gik det med høit løftede sabler mod franskmændene. Sammenstødet var blodigt, men seierrikt for tytterne.

Da det haarde arbejde var over, og ritmesteren vovede at vende sine øine fra de fiendtlige ryttere, kastede han sit blik paa ham, som han havde under sin beskyttelse, og som han havde foran sig i sadlen. Guttens hoved og lemmer hang slappe ned; han var død.

Bleg og med stirrende øine betragtede ritmesteren liget, og kun med megen anstrengelse kunde han holde sine taarer tilbage. Da afdelingen marscherede ind i leiren, trængte alle sig omkring den døde gut. Ingen ydre skade kunde opdages paa hans legeme, men ved nærmere undersøgelse fandt man en revolverkugle i hans bryst; en anden havde gjennemboret underlivet, gaaet ud gennem ryggen og let saaret ritmesteren, mellem hvis klæder den var stanset. Ritmesteren bøiede sine knæ ved det franke barns lig og badøde dets skønne ansigt med taarer. Han havde villet reddet barnet, men barnet havde reddet ham. Gjennem rytterskaren gik en dæmpet mumlen, og mangen haard kriger søgte med haanden at skjule en frembrændende taare. Ritmesteren lod det lille lig bringe til Rhein, hvor den tyffe officers moder boede, og nedsatte det i familiegravnen.

Billedgaade.

L
S

Firkantgaade.

Det første er et guttenavn, det andet et romersk keisernavn, det tredje en bjergkjede i Europa, det fjerde en indtægtskilde for staten. Disse ord, dannede af bogstaverne a d e k l l n n' o o r r t t u u kan i ordnet stilling læses baade vandret og lodret og give det samme.

K. H. Sanbak.

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 12.

